

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ
ГЖ2.230/13
18.04.2013.године
Нови Сад

У И М Е Н А Р О Д А !

Апелациони суд у Новом Саду, као другостепени грађански суд у већу састављеном од судија овог суда Душице Шалић, као председника већа, Верице Бајић и Бранке Маљковић, као чланова већа, у правној ствари **тужиље малолетне А. Б. из Н. П., улица ...., чији је законски заступник мајка Ј. П. са исте адресе**, а коју заступа пуномоћник Р. Л. адвокат из С. П., против **туженог М. Б. из насеља Б. – ....**, кога заступа пуномоћник Б. Ђ., адвокат из С. П., ради измене одлуке о издржавању, одлучујући по изјављеним жалбама малолетне тужиље и туженог против пресуде Основног суда у Сремској Митровици, Судска јединица у Старој Пазови, пословни број П2.32/12 од 24.10.2012.године, у нејавној седници већа одржаној дана 18.04.2013.године, донео је

П Р Е С У Д У

Жалбе тужиље и туженог се као неосноване **ОДБИЈАЈУ**, па се пресуда Основног суда у Сремској Митровици, Судска јединица у Старој Пазови, пословни број П2.32/12 од 24.10.2012.године **ПОТВРЂУЈЕ**.

ОДБИЈА се захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном првостепеном пресудом измењен је износ обавезе туженог којим је исти учествовао издржавању малолетне тужиље а утврђене од стране Општинског суда у Строј Пазови у пресуди П.350/05 од 05.09.2005.године те је тужени обавезан да на име свог дела доприноса за издржавање малолетне тужиље плаћа месечно новчани износ од по 6.000,00 динара почев од 09.01.2012.године па убудуће док за то постоје законски услови најкасније до 15. у месецу за текући месец и све то на текући рачун законске заступнице а мајке малолетне тужиље П. Ј. из Н. П. све под претњом принудног извршења. Преко овог износа захтев тужиље за исплату новчаног износа још од по 6.000,00 динара на име издржавања је као неоснован одбијен. Пресудом је тужени обавезан да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати новчани износ од 11.250,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења па до исплате све под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде парничне странке су изјавиле жалбе из свих разлога из члана 360. ЗПП-а („Службени гласник РС“ број 124/04 и 111/09), а у вези са применом

члана 506. ЗПП-а („Службени гласник РС“ број 72/11), са предлозима да се по жалбама пресуда у ожалбеним деловима укине и спис врати на поновно суђење или пак да се преиначи у смислу жалбених навода парничних странака.

Одговори на жалбе нису достављени.

Жалбе парничних странака су дозвољене, благовремене и неосноване.

Према стању у спису и утврђењу првостепене пресуде а полазећи од датих разлога у истој првостепени суд утврђује да су се стекли услови да се применом одговарајући одредби материјалног права делимично усвоји тужбени захтев тужиље те да се обавеза туженог која је била утврђена пресудом Општинског суда донетом под бројем П.350/05 од 05.09.2005.године повећа са износа којим је тужени учествовао у издржавању малолетне тужиље по наведеној пресуди у висини од по 3.000,00 динара месечно на новчани износ од по 6.000,00 динара месечно. За обавезивање туженог на досуђени новчани износ првостепени суд је утврдио потребно чињенично стање и тако нашао да је малолетна тужиља сада узраста 9 година да иста похађа први разред Основне школе „Р. Н. – С. С.“, да су се њене потребе у односу на раније донету одлуку знатно изменуле тако да јој је неопходно обезбедити новчани износ од минимално 12.000,00 динара а како би се подмириле потребе које се односе на храну, одевање, личну хигијену, трошкове школовања и трошкове ван наставних активности којима се малолетна тужиља бави. Имајући у виду материјалне прилике туженог односно чињеницу да је исти сада запослен а што није био у време доношења претходне одлуке где остварује месечну зараду у износу од 23.278,34 динара па без обзира на чињеницу што тужени сада има још једно малолетно дете старости 4 године који похађа дечији вртић и који живи у ванбрачној заједници са ванбрачном супругом која је такође запослена, полазећи од чињенице да је тужени запослен да исти има два стана један у Б. а други у Н. Б., да исти поседује путничко возило првостепени суд је нашао да су се стекли услови да се делимично удовољи захтеву тужиље те тужени обавезе на издржавање у досуђеном новчаном износу. Код одлучивања о висини обавезе туженог првостепени суд је имао у виду и материјалне прилике мајке малолетне тужиље код које иста живи па је тако нашао да је иста запослена као професор енглеског језика, да по основу зараде остварује новчани износ у висини од 45.202,00 динара, иста са малолетном тужиљом живи у изнајмљеном стану за који плаћа 100 евра месечно али других обавеза издржавања сем према малолетној тужиљи нема па је имајући ово у виду првостепени суд нашао да ће иста у преосталом делу учествовати у подмиривању потреба малолетне тужиље, односно да су се стекли услови да се обавеза туженог утврди на висину како је то одлучено изреком првостепене пресуде.

Код таквог стања ствари правилном применом материјалног права судио је првостепени суд а да тужбеном захтеву тужиље делимично удовољио на начин како је то изнето у изреци првостепене пресуде. Стога овај суд наводе жалбе није могао прихватити као тачне и основане јер је побијана пресуда донета без битних повреда о којима овај суд води рачуна по службеној дужности у смислу одредбе члана 372. став 2. у вези са чланом 361. став 2. тачка 1., 2., 5. 7. и 9. ЗПП-а уз потпуно и правилно утврђење чињеничног стања и уз правилну примену одредби материјалног права. За своје утврђење првостепени суд је имао довољно доказних материјала у спису које је правилно ценио и своју одлуку ваљано образложио и дао ваљане разлоге које у свему прихвата и овај суд.

Код одлучивања о обавези издржавања лица која имају право на издржавање у односу на лица која су дужна да пруже издржавање неопходно је поћи од одредбе члана

27. став 1. и 2. Конвенције о правима детета („Службени лист СРЈ“ број 15/90) основом које је признато право сваког детета на животни стандард примереном физичког, менталног, духовног, моралног и друштвеног развоја детета, с тим што родитељ или друга лица одговорна за децу имају првенствено одговорност да у оквиру својих способности и финансијских могућности обезбеде животне услове потребне за развој детета. Стога имајући у виду одредбу члана 68., 85. и 55. став 1. Породичног закона Републике Србије малолетно дете парничних странака има право на издржавање од оба родитеља све под истим условима под којим право на издржавања има сваки други поверилац а све у смислу применом одредбе члана 160. и 162. Породичног закона Републике Србије.

Родитељи имају право и дужност да издржавају дете под условима одређеним Породичним законом а у члану 154. истог Закона је предвиђено да малолетно дете има право на издржавање од родитеља док се издржавање по правилу одређује у новцу а може се одредити и на други начин али само ако се поверилац и дужник издржавања о томе споразумеју као што је то одређено у члану 161. истог Закона. Ако је пак поверилац издржавања дете висина издржавања треба да омогући најмање такав ниво животног стандарда за дете какав ужива родитељ који је дужник издржавања што је предвиђено чланом 162. став 3. Породичног закона Републике Србије.

Могућности дужника издржавања зависе од његових прихода, могућности за запослење за стицање зараде његове имовине, личних потреба, обавеза да издржава друга лица те од других околности и значаја за одређивање издржавања. Минимална сума издржавања представља суму коју као накнаду за храњеника односно за лица на породичном смештају периодично утврђује Министарство надлежно за породичну заштиту у складу са законом као што је то предвиђено чланом 160. Породичног закона Републике Србије. Надаље, према члану 162. став 1. Породичног закона поверилац издржавања може по свом избору захтевати да висина издржавања буде одређена у фиксном месечном новчаном износу или у проценту од редовних новчаних примања дужника издржавања, а ако се висина издржавања одређује у проценту од редовних месечних новчаних примања дужника издржавања висина издржавања по правилу не може бити мања од 15 нити већа од 50% од редовних месечних новчаних примања дужника издржавања умањене за порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање. Родитељи се не могу ослободити законске обавезе да доприноси за издржавање своје малолетне деце јер су дужни доприносити издржавању малолетне деце и на штету властитог издржавања. У циљу обезбеђивања потребних средстава за њихово издржавање дужни су да испоље и посебне напоре прво у тражењу посла а потом и у стицању зараде. Код утврђивања укупних потреба малолетне деце мора се имати у виду њихова доб а са друге стране потребе и стандард њихових родитеља и став средине у којој дете живи. Родитељ код ког се дете налази на нези, чувању, васпитању кроз вршење родитељског права у оквиру укупних потреба за добробит детета у обзир се узимају не само колико тај родитељ стварно троши за издржавање детета већ и колико његов рад и старење уложено у негу и подизање детета доприноси издржавању детета. Брига о детету новчано је не мерљива.

Дакле, имајући у виду све ове наведене законске одредбе овај суд налази да се жалбе парничних странака у свему показују као неосноване, па их је са изнетих разлога као такве и одбио те побијану првостепену пресуду потврдио.

Инсистирање у наводима жалбе малолетне тужиле да су њене потребе далеко веће од оних које је утврдио првостепени суд те да је погрешно првостепени суд извео закључак у правцу могућности туженог да учествује у издржавању малолетне тужиле

није прихватио ни овај суд јер током поступка је следом проведених доказа првостепени суд правилно утврдио све релевантне чињенице које су потребне за одлучивање по постављеном захтеву тужиље и правилно извео закључак да обавеза туженог да учествује у издржавању малолетне тужиље треба да буде у висини новчане обавезе од по 6.000,00 динара како је то и досуђено првостепеном пресудом односно преко овог износа обавезе би довела до тога да би тужени којим сем издржавања малолетне тужиље има обавезу да издржава још једно лице, а имајући у виду његова редовна примања као и чињеницу да исти с обзиром на начин организације свог садашњег породичног живота није у могућности да издаје стан како то тврди жалба малолетне тужиље и на тај начин остварује додатна средства с обзиром да у стану у Б. живи ванбрачна супруга туженог која је запослена и ради у Б. а да малолетно дете туженог и његове ванбрачне супруге похађа вртић у Б., дакле следом таквих чињеница инсистирање у наводима жалбе тужиље да тужени неосновано пропушта да из своје друге имовине сем из зараде оствари додатна средства којима би учествовао у издржавању малолетне тужиље, односно да досуђени новчани износ не одговара адекватним потребама тужиље нити пак стварним могућностима туженог, нису прихваћене ни од стране овог суда. И овај суд налази да је првостепени суд правилно утврдио како висину потребе малолетне тужиље тако и могућности туженог да учествује у подмиривању ових потреба а на начин како је то одлучио у изреци своје пресуде.

Инсистирање пак у наводима жалбе туженог да је првостепени суд утврдио превисоки износ потреба за малолетну тужиљу нису прихваћене од стране овог суда, па и без обзира на чињеницу што је првостепени суд у потребе малолетне тужиље уврстио и потребе које се односе на ван наставне активности а у укупно исказану новчану суму од 12.000,00 динара а које потребе не би се у свему могле подвести под нужним и оправданим потребама и без ових потреба овај суд налази да све друге потребе а које се таксативно наводе као потребе које је неопходно подмити за правилан психо физички развој малолетне тужиље оправдавају обавезу туженог да учествује у подмиривању истих са досуђеним новчаним износом од по 6.000,00 динара месечно. Ово све са разлога што је законска заступница-мајка малолетне тужиље у обавези да сем новчаним износом учествује у подмиривању ових потреба и на други начин односно другим видовима издржавања као што су брига, нега, чување и васпитање малолетне тужиље којих обавеза је тужени ослобођен с обзиром да је вршење родитељског права над малолетном тужиљом поверено мајци као једном од родитеља исте.

Други наводи изнети у жалби туженог се не могу сматрати релевантним и основаним с обзиром да изношење нових чињеница у жалби као што је чињеница да је тужени сада незапослен не може представљати релевантну чињеницу за одлучивање у овом поступку јер је ова чињеница настала после доношења првостепене пресуде тако да иста не може утицати на ваљаност одлуке донете од стране првостепеног суда јер у време доношења првостепене пресуде тужени је остварио редовну зараду основом које је могао да учествује у издржавању малолетне тужиље у досуђеном новчаном износу.

Што се тиче жалбених навода туженог у делу којим је одлучено о трошковима парничног поступка овај суд налази да је првостепени суд правилно применом одредбе члана 207. Породичног закона донео одлуку када је обавезао туженог да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу како је то одлучено изреком првостепене пресуде тако да се супротни наводи жалбе туженог не могу прихватити као основани.

Како тужени са жалбом није успео то му не припадају ни трошкови жалбеног поступка па је овај захтев туженог као неоснован одбијен.

Следом свега изнетог ваљало је жалбе као неосноване одбити а побијану првостепену пресуду потврдити применом одредбе члана 375. ЗПП-а („Службени гласник РС“ број 111/04 и 125/09) а у вези са чланом 506. ЗПП-а („Службени гласник РС“ број 72/11) и одлучити на начин као у изреци ове пресуде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА

Душица Шалић, с.р.
Зто.